

Může za to *Rozum a cit*. Viděla jsem ten film, když mi bylo dvanáct. Velmi citlivý věk. Přesněji může za to Kate Winslet. Ona, Marianne, druhá ze sester, skoro umře pro lásku. Ta část, kde kráčí v bouři, aby se podívala na Willoughbyho dům, zachrání ji plukovník Brandon, ale dalších pár dní stráví v horečkách a potí se v ohrožení života... Rozhodla jsem se, že to je ta správná míra napětí ve vztahu.

V důsledku toho jsem se pustila do snahy podobat se Marianne co nejvíc. Měla ráda poezii a zdálo se to být znamení, protože i já ráda četla. Koupila jsem si na její počest knížečku Shakespearových sonetů, kterou jsem pořád nosila ve školní tašce pro případ, že bych mezi dvěma hodinami měla chvilku, kdy bych ji mohla vytáhnout a šeptat si pro sebe vhodně dramatickým způsobem verše. Také jsem se naučila nazpaměť Sonet 116, Mariannin a Willoughbyho oblíbený.

„Nemluvte o tom, že svazku dvou věrných duší jsou v cestě překážky! Kdopak by láskou zval cit, jenž se změní sám, sotvaže změnu tuší...“

Představte si oplácanou dvanáctku potulující se ulicemi Battersea v duhových legínách a mumlající si něco pro sebe. Byla jsem zralá pro krátké vzplanutí. Takže ano, může za to *Rozum a cit*, že jsem si myslela, že si musím někoho najít. Svedlo mne to na naprosto špatnou cestu.

1

Kdybych byla bývala věděla, že ten týden skončí naprostým fiaskem, možná bych se ani neobtěžovala. Možná bych prostě zůstala v posteli a jako medvěd v zimním spánku prospala zbytek zimy.

Ne že by začal kdovíjak dobře. Bylo úterý 2. ledna, ten nejdepresivnější den v roce, kdy se všichni frustrovaně plouží zpátky do práce, ztloustlí a švorc. A shodou okolností to byly i moje narozeniny. Moje *třicáté* narozeniny. Takže jsem byla toho rána ještě sklíčenější než ostatní. Nejenom že jsem přes noc o další dekádu zestárla, ale byla jsem pořád svobodná, žila jsem s Joem, teplým hbojistou, ve vlhkém bytě v Shepherd's Bush a začínala jsem si myslet, že všechny ty děsivé články v *Daily Mail* o poklesu plodnosti jsou určeny přímo pro mne.

Jela jsem na kole ze svého bytu do kanceláří časopisu *Posh!* na Notting Hill a snažila se, aby se mi neudělalo zle. Za tu kocovinu jsem si mohla sama. Byla jsem dlouho vzhůru a pak jsem s Joem na gauči popíjela červené víno. Se suchým lednem ať se jdou vycpat. Joe tomu říkal předčasná oslava narozenin, já bych tomu spíš říkala tryzna za moje mládí. Každopádně jsme urazili tři lahve vína z obchůdku na rohu pod naším bytem a já se vzbudila s pocitem, že mi někdo vyměnil mozek za želé.

Když jsem se doklátíla za Notting Hill Gate, zamkla jsem kolo u kanceláře *Posh!* a vlezla jsem do Pret a Manger,

abych si objednala jedno bílé americano, snídaňovou bagetu s vejcem a slaninou a borůvkový muffin. Podle nutričních stránek Pret (které mám v práci na počítači v oblíbených) to dávalo 950 kcal, ale jelikož jsem s Joem přežila noc vlastně nic nejedla, rozhodla jsem se, že se můžou kalorie jít taky vycpat.

„Brytře, Enid,“ pozdravila jsem přes monitor počítače a položila sáček z Pret na stůl. Enid byla osobní asistentka Peregrina Monmoutha, šéfredaktora magazínu *Posh!*, žena širší než delší. V kanceláři byla oblíbená vzhledem k tomu, že proplácela drobné výdaje a schvalovala dovolenou.

„Polly, andílků! Všechno nejlepších!“ Kolébavě obešla stůl a zmáčkla mě v náručí. „A šťastný nový rok,“ popřála mi, zatímco mi drtila obličej gigantickým poprsím. Její dech byl cítit kávou.

„Šťastný nový rok,“ zamumlala jsem jí do svetru, pak jsem se odtáhla a znovu narovnála. Přiložila jsem si dlaň na tepající čelo. Potřebovala jsem něco na bolest hlavy.

„Užila sis volno?“ zeptala se.

„Hmm,“ reagovala jsem neurčitě a natáhla se, abych si zapnula počítač. Jaké že mám heslo?

„Bylas s mámou?“ Enid se obrátila ke svému stolu a začala se štrachat v kabelce vedle něj.

„Hmm.“ Byla to nějaká kombinace jména mámina psa a čísla. *Bertie123?* To nefungovalo. Sakra. Budu muset zavolat té ženské z IT oddělení, na jejíž jméno si nikdy nemůžu vzpomenout.

„A dostalas nějaký pěkný dárek?“

Bertie19. To bylo ono. Bingo.

Schránka začala chrlit maily, které ubíhaly z obrazovky. Sledovala jsem počítadlo, které se zastavilo na 632. Většinou to byly tiskové zprávy o dietách, zjišťovala jsem

během rolování. Bez cukru, bez lepku, bez mléka, bez tuku. Nějaký kalifornský doktor přišel s něčím novým, čemu říkal hrozková dieta, při níž se smělo sníst jen třicet hrozeček denně.

„Promiň, Enid,“ řekla jsem, potřásla hlavou a sáhla si pro bagetu. „Soustředím se. Nějaké pěkné dárky? No, nějaké knížky od mámy. Jaké jsi měla Vánoce ty?“

„Krásné, díky. Byli jsme doma, jen já s Davem a dětmi. A Davova máma, už jí to tak nemyslí, ale zvládli jsme to. Přehnal jsem to s baileys, i když teď držím novou dietu, o které jsem četla.“

„Vážně?“

„Jmenuje se to hrozková dieta, měla by být dobrá. Sníš deset hrozeček k snídani, deset hrozeček k obědu a deset hrozeček k večeři. Říkají, že můžeš shodit šest kilo za týden.“

Přes monitor jsem sledovala, jak Enid z malé krabičky odpočítává hrozkiny.

„Dobré ráno, šťastný nový rok všem a všechny ty nesmysly. Za patnáct minut porada u mne, prosím,“ zahřměl Peregrinův hlas, když se prohnal dveřmi v námořnicky modrém svrchníku a trilby klobouku.

Peregrine byl pětapadesátiletý kariérista, který spustil *Posh!* v devadesátých letech ve snaze vmísit se mezi lidi, o kterých si myslel, že by měli být jeho přátelé. Vévodové, hrabata, lordi, podivní ukrajinští oligarchové. Stejný princip uplatňoval i na svoje manželky. Nejprve italská dědička klenotnické firmy. Druhá dcera venezuelského ropného magnáta. Momentálně měl za ženu francouzskou pakobylku, která je – jak Peregrine vykládal na setkání – vzdálená příbuzná monacké královské rodiny.

„Kde jsou všichni?“ zeptal se, když se znovu vynořil z kanceláře, teď už bez kabátu a klobouku.

Rozhlédla jsem se po prázdných stolech. „Nevím. Zatím tu jsem jen já a Enid.“

„Dobře. Chci mluvit s tebou a s Lalou hned, jak tu bude. Mám velký příběh, do kterého se potřebujeme pustit.“

„Jasně. O co jde?“

„Přísně tajné. Jen mezi náma třema. Nezbytné základní informace,“ řekl a podíval se na Enid. „Všechno v pohodě?“ dodal.

Enid se šťourala prstem v puse. „Jen mi uvíznul kousek hrozinky,“ odpověděla.

Peregrine se ušklíbl, pak se znovu podíval na mne. „Dobře. Tak. Dáš mi vědět, až se Lala objeví?“

Přikývla jsem.

„Mám ji,“ řekla Enid a zamávala prstem.

O hodinu později jsem s Lalou, redaktorkou společenské rubriky, seděla v Peregrinově kanceláři. Vypila jsem si kávu a snědla bagetu i muffin, ale pořád jsem si připadala nebezpečně blízko smrti.

„Takže je na cestě další královské dítě,“ řekl Peregrine, „jak mi včera u oběda řekla hraběnka z Hartlepoolu. Podle všeho mají stejnou gynekoložku.“

„Kdy se má narodit?“

„V červenci. Proto bych chtěl, abychom se do toho hned dali a vmáčkli krátkou zprávu do příštího čísla.“

Vzhledem k tomu, jak se dnes cítím, jsem zapochybovala, že se července dožiju. „Co třeba něco o královských kamarádech?“ navrhl jsem.

Peregrine přikývl, zatímco se škrábal na břicho, které se mu převalovalo přes pásek a spočívalo až na stehnech. „Ano.

Něco takového. Myslím, že i Fotheringham-Montaguové čekají druhé dítě.“

„A moje kamarádka Octavia de Flamingo čeká svoje první,“ řekla Lala a okusovala tužku. „Už si rezervovali místo na Etonu, pro případ, že by to byl kluk.“

„No, potřebujeme nejmíň deset dalších, takže se obě můžete poptat a najít další nóbl mimina,“ řekl Peregrine. Chci to mít na stole hned v pátek, Polly. A připrav fotky všech z nich, prosím.“

„Rodičů?“ ujišťovala jsem se.

„Ne, ne, ne!“ zaburácel. „Těch dětí! Chci od všech fotky z ultrazvuku. Něco, co nikdo jiný neuvidí. Skutečně zasvěcené věci, chápeš.“

S povzdechem jsem se vrátila ke svému stolu. *Posh!* teď bude tak zasvěcený, že otiskne obrázky děloh šlechtičen.

Úterní večery jsem tradičně trávil večerí s matkou v jejím bytě v Battersea a dnes, na oslavu narozenin, jsem dělala přesně totéž.

V bytě byl chaos. Máma tady bydlela už skoro dvacet let, od doby, kdy táta umřel a my se přestěhovaly ze Surrey do Londýna. Pracovala v nedalekém obchodě se závěsy, protože jí šéf dovolil brát s sebou do obchodu devítiletého Jack Russela za předpokladu, že zůstane za pultem a nebude čůrat na damašek ležící v obrovských rolích všude kolem. Bertie mu většinou vyhověl, diskrétně zdvihal nožičku jen na ty nejtmaší role, když máma nedávala pozor, protože příliš dlouho mluvila se zákazníkem.

Právě tenhle obchod se závěsy mi přihrál práci v *Posh!* Peregrinova druhá žena – ta venezuelská – si přišla promlu-

vit o garnýžích pro jejich nový dům v Chelsea, zrovna když jsem si jednou v sobotu povídala s mámou. A ačkoliv měla Alejandra vřelost a šarm jihoamerického diktátora, sebrala jsem odvalu a zmínila se, že bych chtěla být novinářkou. A tak, protože jsem byla zoufalá a Peregrine lakomý, nabídl mi o pár měsíců později místo své asistentky. Začala jsem tím, že jsem odpovídala na pozvánky na večírky a kupovala mu kafe, ale asi tak po roce jsem začala psát nějaké menší články pro časopis. Nic vážného. Krátké články, většinou o posledních trendech v odívání nebo nejmódnějších jednohubkách podávaných na koktejlech. Ale pomalu jsem se vypracovala, až mě Peregrine nechal napsat pár delších článků a rozhovorů s bláznivými členy britské aristokracie. Nebyla to práce snů. Nebyla jsem žádná Kade Adie přinášející v neprůstřelné vestě reportáž z pásma Gazy. Ale psala jsem, a i když jsem původně o vyšší třídě netušila vůbec nic (myslela jsem si, že vikomt je jméno pro sušenky), vypadalo to jako slušný začátek.

„Všechno nejlepší, drahoušku, odkopni ty boty z cesty,“ zakřičela shora máma, když jsem toho večera otevřela dveře za zvuků Bertieho štěkání. Na mřížce topení v chodbě ležela hromádka hnědých obálek, na dvou bylo napsáno *naléhavé*.

„Mamko, otevíráš někdy poštu?“ zeptala jsem se cestou nahoru do obývacího pokoje.

„No jo, no jo, nevyšiluj,“ řekla, vzala si obálky a položila je na stůl, pokrytý beze zbytku starými novinami a časopisy. „Upekla jsem dort jako moučník,“ pokračovala, „ale mám v ledničce nějaké krevety, které potřebují sníst, tak si dáme nejdřív ty. Mohla bych udělat třeba rizoto?“

„Hmm, skvělé, díky,“ odpověděla jsem a přemítala, jestli Peregrine uvěří, když mu zavolám, že mi je zle, protože

mě matka otrávil krevetami tak starými, že samy dotančily do rizota.

„Užila sis narozeniny?“ zeptala se máma. „Co v práci?“

„No, víš, Peregrinův napoleonský komplex bují jako vždycky. Musela jsem napsat článek o královských dětech a jejich kamarádech.“

„Ach drahoušku,“ řekla máma neurčitě cestou do kuchyně, kde otevřela chladničku a vyndala lahev vína. Za ty čtyři roky, co jsem pracovala pro *Posh!*, jsem se o vyšší třídě naučila víc, než bych kdy čekala. Vévoda byl na společenském žebříčku výš než hrabě a všichni byli posedlí svými labradory. Ale mámu, dceru knihovníka ze Surrey, jakkoliv mou práci podporovala, tyhle detaily moc nezajímaly.

Nalila dvě sklenky bílého vína a jednu mi podala. „Teď se posadíme a já ti pak dám tvůj dárek.“

Zhroutila jsem se na gauč, načež mi Bertie okamžitě vyskočil do klína, takže se mi bílé víno přelilo přes okraj sklenky přímo na nohy.

„Bertie, slez,“ řekla máma, podala mi malou krabičku na šperky a posadila se vedle mne. Podívala se na Bertieho a ukázala na podlahu, takže pomalu a neochotně slezl z gauče. Otevřela jsem krabičku. Byl to prstýnek. Tenký, jemný zlatý kroužek s uzlíkem z kovu.

„Tvůj táta mi ho dal, když ses narodila. Tak jsem si říkala, že bys ho měla mít, na památku kulatin.“

„Ach mami...“ Byla jsem zaskočená. Málokdy se o tátovi zmiňovala. Dostal infarkt a zemřel v pětáctýřiceti, bylo mi teprve deset. V tu chvíli se naše životy navždy změnily. Musely jsme prodat náš pěkný viktoriánský dům v Surrey a přestěhovaly jsme se do tohoto bytu v Battersea. Obě jsme byly v šoku. Ale zvládaly jsme nový život v Londýně, protože jsme neměly na vybranou. Od té doby jsme vždy byly

malá, ale semknutá rodina. Jen my dvě. A pak Bertie, když jsem odešla na univerzitu a máma se rozhodla, že potřebuje malé chlupaté náhradní dítě.

Navlékla jsem si prstýnek na prst. Byl mi trochu těsný přes kloub, ale dál to šlo snadno. „Moc se mi líbí,“ řekla jsem a dívala se na ruku. Pak jsem se podívala na mámu. „Díky.“

„Jsem ráda, že ti sedí. A teď poslouchej, o něčem s tebou potřebuju mluvit.“

„Hmm?“ Snažila jsem se otočit prstenem kolem prstu. Strčevní potíže z otravy jídlem by nakonec nemusely být tak špatné. Mohla bych tak tři kila shodit.

„Polly?“

„Ano, ano, promiň, poslouchám.“ Přestala jsem si hrát s prstýnkem a opřela jsem se na gauči.

„Takže,“ začala máma. „Minulý týden jsem zašla za doktorem Youngem. Víš, jak mě trápila ta bolest na prsou? No, užívala jsem prášky na tlak, ale nedělaly mi dobře, takže jsem se tam ve čtvrtek vrátila. Tenhle týden to bylo příšerné, protože tam bylo plno lidí a všichni kýchali. Ale vrátila jsem se, no a chce, abych šla na vyšetření.“

„Vyšetření?“

„Ano. Říká, že to třeba nic nebude, jen chce mít jistotu, že o nic nejde.“

„Dobře... ale o co by šlo, kdyby to nebylo zrovna nic?“

„No, víš, mohlo by to být něco malého?“ řekla máma zlehka. „Ale chce, abych zašla na to vyšetření.“

„A kdy to je?“ Udělalo se mi zle z paniky. Ještě před dvěma minutami jsem si dělala starost s datem spotřeby krevet. Najednou mi to připadalo pošetilé.

„Čekám dopis, kde mi potvrdí termín. Doktor Young říkal, že mi dají vědět během příštích pár týdnů, ale pošta je touhle dobou tak pomalá, tak uvidíme.“